

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Sancta Communitas, In Paupertate religiosa inviolata

Wissingh, Anton

Coloniae Agrippinae, 1699

Cap. XX. De peccato Religiosorum opponentium se vitæ communi.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-49611](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-49611)

subjiciantur jurisdictioni Ordinariorum, ad hos spectabit hujus rei judicium, at præviè pensatis omnibus circumstantiis &c. rebusque Monasterii discussis, ac ponderatis. Et hoc

Probari potest ex eo, quòd S. Concil. Trid. Episcopis, & locorum Ordinariis præcipiat, ut Regulares sibi subditos ad disciplinæ regularis observantiam, & vitam communem redire compellant. Et, quia talis pia datur interpretatio Concilii, ut non censeatur velle adstringere tunc, cum ratione paupertatis impossibile est vivere in communi, consequenter, ut ab iis possit priùs dignosci, quænam Monasteria ad vitam communem possint congruè compelli, & quæ non; hinc censeatur Episcopis concedere jus judicandi super sufficientia bonorum, vel eleëmofynarum &c. ad hoc requisitorum. (Nam qui vult antecedens, vult & consequens.) Quod idipsum

Confirmatur ex Decreto Pauli V. quò mandavit omnium Ordinum Superioribus, ut bona omnia Monasteriorum diligenter ac maturè recognoscant, & sedulò examinent, quatenus sibi subditos ad vitam communem valeant reducere.

CAPUT XX.

De peccato Religiosorum, opponentium se vitæ communi.

Q. 1. Qualiter peccent Religiosi, opposcentes se justæ & regulari introductioni vitæ communis. Resp. ex Laurentio de Peyrinis Ord. Minim.

Tom 1, de subdito, q. 2, c. 2, §. 2. his formalibus. *Similiter peccant mortaliter subditi, dantes peculiis causam, resistendo vitæ communi, cùm illis necessaria ministrantur. Ita Antonin. Silvester. Peccant etiã mortaliter, graviter murmurando, & magnas querelas fundendo, ne dicta vita communis introducatur. ut Sanchez & est peccatum contra paupertatis votum. h. i.*

Ratio hujus ultimi dicti est; quia vi paupertatis tenentur non tantùm eligere, quæ ad paupertatis religiosæ observantiam conducunt, aut necessaria sunt, sed etiã non contradicere his, quæ ad hunc finem à Superiore salubriter & rationabiliter secundùm Regulam, SS. Conciliorum, & Pontificum Decreta servanda proponuntur: ergo.

Ratio autem principalis responsionis est; quia in materia gravi graviter lædunt bonum commune religionis suæ; quæ offensa etiã cedit in gravem tandem ruinam animarum, aut saltem periculum proximum, & manifestum, proximorum quoque grave scandalum, ac cultûs divini diminutionem &c ut pro dolor! nimis manifestum est ex quotidiana experientia.

NB Hæc autem vita communis (si ad eam fiat reformatio in aliquo Monasterio, vel tota Ordinis Provincia) oportet (pro firmiore stabilitate) ut sit *exactè & perfectè communis* quoad omnes personas, omnes Conventus, omnia supeditabilia, omnia resignanda, &c. vel manebit imperfecta, vel fortè insuper chymærica, & fictitia, cum offensione & risu omnium sanè loquen-

quentium Nam, si non perfectè incipiatur, certum est, quòd sentim relabatur. Sed ad hoc requiritur fervor eximius in majoribus Superioribus, & coadjuvans non segnis conatus in Superioribus localibus, potioribusque subditis (nam alii ad subjectionem, & consensum potiorum & saniorum, seiplos dederunt; ad exemplum minorum civitatum quæ seiplos spontè dant victas vel nolentes, vel volentes, si videant fortalitia majora vicina à Rege potente occupari.)

Q. 2. Quid maximè obstat S. communitati introducendæ. R. nil æquè obstat, ac *meum, tuum, suum*, frigidum illud verbum; à quo in Ordines Religiosos serpit omne malum.

Q. 3. Quid maximè conducatur S. communitati introducendæ. R. Quod *bona voluntas* tam in subditis, quàm in Superioribus. Hæc ubi est, ibi charitas erit: quæ si ibi fuerit, erit simul & patientia in communi inopia, & supportatio ad invicem fraterna, & labor mutuus pro refovenda Fratrum egentia. Ubi seriò, efficaciterque intenditur finis, ibi facilè deliberatur de mediis. Per hoc

Obstruitur os illorum, qui pecuniâ bene saginati (utinam & charitate!) dicunt: quare velle-
mus ita in communi vivere? mihi jam sat bene est:
jam diu sic viximus quietè: *Pueri mei in cubili
mecum sunt, non possum surgere*: id est, loculi,
nummi me ad grabatum insolentis hujus & exoti-
cæ quietis detruferunt; erit mihi difficillimum,
immò & venæ vitali lethiferum, me jam expro-
priare, resignare, & regulæ (prout tamen pro-

misi) ac Constitutionibus meis conformiter vivere. An ita loquuntur Religionis vestrae Filii, an alienigenae? His utique ego sic respondere vale-
rem: & mihi esset utcumque bene (si vobiscum in eundem sensum descenderem) sed non cupio dormire, nec pigritare in lectulo quietis mihi non sanæ, tam inquietæ. Quæro autem ab illis, an & bene sit toti Religioni, singulis Fratribus, egentibus, & gementibus, & honori totius eorum Religionis? illis utique non erit bene, nisi bene sit omnibus, quod sperare nequimus, nisi à *communi bono esse, in communi vivere, pro invicem in communi satagere, & laborare &c. communi charitate infirmiores ac egentiores sublevare &c.*

Quàm difficile est, confidentes in pecuniis, in regnum Dei introire! Marci 10. 14.) Ignoscite charitati, non mordacitati loquentis. Confidimus autem de vobis, dilectissimi meliora, & viciniora saluti, tametsi ita loquimur. Heb. 6. 9.

Q. 4. Quibus assimilandi Religiosi, pro communitate laborantes. Resp. ex Philippo Picinello Abbate Canonico Lateranen. quod aptè assimilantur apibus (Et S. Virgo & Martyr Cecilia pro communi animarum bono sollicita, quasi apis argumentosa tibi Domine deservit.) Apes in commune conspirant, dulce charitatis communis pabulum in unum cellarium convehentes, convolantes, concredentes, collaborantes. Nihil noverunt nisi commune. Hic labor omnibus unus. &c. Has imitentur Religiosi; & dulce mel charitatis non deficiet à domibus eorum.

Q. 4. Quàm solliciti fuerint olim Monachi circa

ca communitatem etiam in vestitu servandam, eliminatâ qualibet peculiaritate. R. id satis patet ex eo, quod præscribit *Cassianus l. 4. de forma recipiendi & instituendi Novitios*, ubi sic inquit: *Cum receptus fuerit, ne ipsum quidem, quo opertus est, vestimentum habere permittatur ulterius; sed per manus Abbatis induatur Monasterii vestimentis; per hoc, se jam opibus sustentandum, non sæculi arte quesitis, nec de infidelitate pristina reservatis, sed de sanctis ac Monasterii largitionibus militia sua stipendia percepturum, atque inde se deinceps vestiendum, alendumque cognoscens; & nihil habere, & nihilominus de crastino non esse sollicitus, secundum Evangelii discat sententiam. h. i.* His conformiter etiam in Collegio Germanico Romano debent vestimenta etiam interna esse de communi vestiario, & communia; ne charitati ponatur offendiculum à potentiore, v. g. Præobili, Barone &c. & hoc aprè, juxta illud: *Gleiche Mönchen / gleiche Cappen.* Quantò ergò potius apud viros religiosos debent omnia esse communia, etiam vestimenta? quæ communitas ibi practicatur, ubi charitas sollicitius amatur.

